

Domnul vine! – Vine El și pentru tine? – Autor necunoscut

Deja ca băiat mi-am făcut griji pentru mântuirea sufletului meu. Nu era teama de moarte cea care îmi dădea bătaie de cap – un băiat sănătos are rar gânduri de moarte – dar teama de venirea Domnului Isus ca să-i ia pe ai Săi mă chinuia mult, de nespus. Știam că poate veni în orice clipă, ziua și noaptea, când eram treaz sau când dormeam. Și mai știam că dacă va veni ca să-i ia la El pe cei răscumpărați prin sângele Său, nu voi putea să merg și eu, căci încă nu făceam parte dintre răscumpărații Săi. Nu este exagerat dacă spun că în perioada aceea stăteam, din când în când, ore în șir în genunchi și-L rugam insistent pe Domnul să mă mântuiască, pentru a nu trebui să rămân în urmă când va răsună ultima trâmbiță.

Poate că este de folos vreunui cititor sau altuia, dacă descriu una dintre experiențele mele din vremea aceea îndepărtată.

Era pe la miezul nopții. În casa liniștită nu se auzea niciun zgomot. Totul zăcea într-un somn adânc.

Într-o cameră dormea un băiețel. Nimeni nu era cu el. Deodată a sărit din somn, tremurând din tot corpul de teamă. Pe frunte avea picături de sudoare rece. O clipă a stat, ascultând. Auzise el un zgomot care să-l neliniștească? Dimpotrivă. Faptul că era așa de tăcut, liniște de moarte în toată casa, acesta era motivul că teama sa creștea aproape până la disperare. Deodată a sărit din pat, s-a grăbit la ușă, a deschis-o, s-a furișat în jos, de-a lungul balustradei. În fața dormitorului părinților s-a oprit, s-a aplecat spre gaura cheii și a ascultat cu încordarea cea mai înspăimântată. După o vreme a respirat adânc, s-a furișat tăcut înapoi în camera sa, aici s-a aruncat în genunchi și L-a rugat pe Dumnezeu printre lacrimi să-l mântuiască.

Dar ce se întâmplase? Ce i-a provocat sărmanului băiat o asemenea teamă fără margini?

Părinții săi erau creștini credincioși, care nu erau conștienți numai de iertarea păcatelor lor și de acceptarea lor de către Dumnezeu, ci Îl și așteptau în fiecare zi pe Domnul lor, ca El să vină și s-i ia acasă, în casa Tatălui. Prin ei știa el la ce să se aștepte toți aceia care nu vor merge și ei cu Isus atunci când El va veni. Duhul lui Dumnezeu lucrase și la inima și la conștiința sa și el dorea să fie mântuit. Dar mai departe nu ajunsese până atunci. În noaptea aceasta deci, pe când dormea profund, se simțea ca și când cineva ar fi stat la patul său și i-ar fi șoptit: „*Domnul a venit și te-a lăsat în urmă. Nu vei fi niciodată mântuit.*” Foarte deslușit auzise aceste cuvinte și ele fuseseră cauza că se trezise din somn lac de sudoare. Privise în jur, după cel care vorbise, dar nu fusese nimeni acolo. Dar pe când mai ședea în patul său, ascultând, credea că aude din nou glasul. De data aceasta, glasul spunea: „Nu poți să auzi nimic. Totul este tăcut. Toți sunt plecați și tu singur ai rămas în urmă. Niciodată nu-i vei mai revedea pe tatăl tău și pe mama ta.”

Din nou l-a apucat teama găuitoare. Cu siguranță că Domnul venise, îi luase pe părinți acasă și pe el îl lăsase în urmă. Inima îi bătea ca și când voia să-i sară din piept. Ce să facă? Unde să se ducă? Atunci, deodată, un gând salvator. Nu trebuia decât să cerceteze dacă tata și mama mai erau în casă sau nu. Dacă mai erau aici, atunci încă nu survenise evenimentul atât de temut de el. Așa că se furișase jos, la dormitorul părinților și ca o povară cât un munte îi căzuse de pe piept când le-a auzit respirația adâncă, regulată.

Strigătul băiatului către Dumnezeu fusese ascultat. El este mântuit de mulți ani și de atunci așteaptă venirea Domnului său, pe care Îl iubește din toată inima. Dar niciodată, oricât de bătrân ar deveni, nu va uita ceasul acela groaznic al vieții sale, când s-a temut că ușa cerului este pentru el închisă pentru totdeauna.

Nu știu dacă cititorul acestor rânduri știe ce înseamnă venirea lui Isus Hristos, ca să-i ia pe ai Săi în cer, pentru toți aceia care cu ocazia aceasta vor trebui să rămână în urmă, pe pământ. Deoarece crescusem într-o casă de credincioși, în care se trăia în așteptarea acestei veniri, am aflat deja ca băiat că chiar în ceasul acela se va împlini cuvântul: „Și ușa a fost închisă” (Matei 25.10). Știam, de asemenea, că orice așteptare ca ușa să se mai poată deschide la vreo rugămintă sau baterie va fi zadarnică. Știam că ea, odată închisă, închisă rămâne. Cuvântul lui Dumnezeu declară fără echivoc: Cine la venirea lui Isus nu este pregătit ca să fie primit în cer, cu alte cuvinte, cine la momentul acela încă nu este spălat în sângele Mielului lui Dumnezeu, *acela este pierdut pentru totdeauna*. Imediat după răpirea credincioșilor în cer (te rog, citește atent în legătură cu aceasta capitolul 4 din 1 Tesaloniceni, versetele 16 și 17) începe, va să zică, pentru acest pământ vremea judecăților, în același timp perioada celei mai rele ispitiri a oamenilor, prin satan, tatăl minciunii, și totodată – și acesta este lucrul cel mai îngrozitor – o vreme despre care se spune că Dumnezeu Însuși „le trimite o lucrare de rătăcire, *ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul*” (citește 2 Tesaloniceni 2.11,12). Într-un cuvânt: timpul harului va fi atunci trecut definitiv. Începând de atunci, Dumnezeu nu va mai comunica cu păcătosul decât pe cale judiciară. Dar dacă se întâmplă aceasta, atunci soarta omului este pecetluită. Un om, pe care Dumnezeu Însuși îl lovește cu o asemenea orbire, încât să nu mai creadă decât minciuna, nu poate fi decât pierdut.

Această realitate serioasă îmi fusese suficient de des arătată de părinții mei. Știam deci ce mă așteaptă dacă Isus venea și eu trebuia să rămân în urmă pe pământ. De aici și îngrozitoarea mea teamă. Astăzi, când știu că sunt împăcat cu Dumnezeu pe baza lucrării de răscumpărare a lui Isus Hristos, privesc spre această venire cu dor nespus. Aceasta mă unește pentru totdeauna cu scumpul meu Domn. Dar în același timp mă gândesc cu spaimă la soarta celor mulți, mulți oameni, care vor trebui atunci să rămână în urmă, pe pământ, ca să fie judecați. Mă gândesc și la tine, dragul meu cititor necunoscut. Poate că ești un creștin botezat, care a fost instruit în adevărurile fundamentale ale creștinismului. Dar dacă ești creștin numai după nume și formă, atunci nu-ți folosește la nimic. Atunci stai, ca să spunem așa, pe același teren ca cele cinci fecioare nehibzuite din pildă, care, cei drept, aveau candelă, dar nu aveau untdelemn în ele, ale căror candelă, prin urmare, n-au mai vrut să ardă când a venit mirele. Acum era prea târziu să se recupereze lucrul neglijat. Ușa a rămas închisă și la strigătul lor, din interior a răsunat spre exterior: „Adevărat vă spun, nu vă cunosc!”

Domnul Isus încă n-a venit până astăzi, cu toate că mireasa Lui Îl așteaptă de mult. De ce nu Și-a împlinit încă făgăduința? La această întrebare răspunde apostolul Petru la sfârșitul celei de a doua epistolă a sa, cu cuvintele: „Domnul *nu întârzie* în ce privește promisiunea, cum socotesc unii *că este o întârziere, ci este îndelung-răbdător față de voi, nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință*” (2 Petru 3.9). Aceasta te privește și pe tine, dragă prietene, care încă n-ai venit la pocăință. Dorința lui Dumnezeu este: să nu mergi la pierzare. Și de dragul tău a tergiversat El cu judecata. Dar roata timpului se învârtăște mai departe de neoprit și fiecare minut ne aduce mai aproape de clipa când va veni Isus să-i ia acasă pe răscumpărații Săi și cu aceasta sosește ceasul judecății pentru ceilalți.

O, dragă prietene, doar nu vrei să faci parte dintre „vasele mâniei”, care, prin indiferență sau împotrivire față de Cuvântul adevărului, își atrag veșnica pierzare. Împacă-te cu Dumnezeu! Pocăiește-te și privește în sus, crezând, la Acela – singurul Fiul al lui Dumnezeu – care a fost ridicat pe lemnul blestemat, „pentru ca *oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă*”!

Titlul original: „Der Herr kommt! – Kommt Er auch für dich?”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*